

זו תסייע לנו לקיים את הציווי החדש של החיים היהודיים: כל אחד מאיתנו חייב לראות את עצמו כאילו חזה מבשרו את השואה. הדגש כאן הוא על המונח "כאילו", מכיוון שאדם אשר לא היה שם, אינו מסוגל להבין איך באמת היה, למרות שאנו מסוגלים להזדהות עם קרבנות השואה וסבלם.

כאדם שגדל בארה"ב והיה במציאות המרוחקת ביותר מן השואה, יש מן הפרדוקס בעובדה שתמיד הרגשתי מחוייב לערוך השוואה בין חיי ובין חיי אלו שהיו באירופה, ובכך להזדהות איתם. נולדתי בשנה שהיטלר עלה לשלטון. כשהייתי ילד צעיר התחילו רדיפות היהודים בגרמניה ונחקקו חוקים נגד בני עמי. "ליל הבדולח" אירע כשהתחלתי את לימודי בבית הספר. אני למדתי בארה"ב עם ילדים בני דתות וגזעים שונים, בשעה שנאסר על ילדי היהודים בגרמניה ללמוד בבתי ספר ממלכתיים וכשהוקמו מחנות הריכוז הראשונים. טרם הגיעי למצוות נכלאו יהודים בגיטאות באירופה וילדים צעירים ממני נאלצו לנבור בערמות אשפה למצוא פירורי מזון, ויהודים נחנקו למוות בתאי גזים או נורו על שפת בורות ענק ברחבי מזרח אירופה. כשהגעתי למצוות הכל הסתיים – אנשים, נשים וטף הושמדו במספרים שהאנושות לא ידעה כדוגמתם. שום דבר לא הפריד ביני ובין גורל הנספים בשואה חוץ מהחלטתם הגורלית של סבי וסבתי לעזוב את אירופה ולהגר לארה"ב בתחילת המאה העשרים. כל אחד מאיתנו היה קרבן בכוח של השואה; לעולם אין לשכוח זאת.